

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **K. H.**
bytem P.
adresa pro doručování: P.
zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou
sídlem Veleslavínova 133/7, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor dopravních agend
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2015 sp. zn. S-MHMP 89182/2015
ODA-TAX, č.j. MHMP 143328/2015

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 29. 1. 2015 sp. zn. S-MHMP 89182/2015 ODA-TAX, č.j. MHMP 143328/2015 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Moniky Zatloukalové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 18, živnostenského odboru (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 12. 2014 č.j. MC18 18213/2014 ŽO a toto rozhodnutí bylo potvrzeno; rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku

dopravy a přestupku na úseku silničního hospodářství dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, spočívajícím v poškození cestujícího na ceně jízdného tím, že dne 23. 6. 2014 v době od 15.00 do 15.14 hodin jako řidič taxislužby měl podle správního orgánu prvního stupně po kontrolních pracovnících žalovaného požadovat zaplacení finanční částky dle taxametru 529 Kč místo částky 388 Kč, a tím měl předražít jízdné o 141 Kč. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a sankce zákazu výkonu činnosti řidiče spočívající v zákazu přepravy osob vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby dle § 2 odst. 9 a 10 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v délce 6 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že při jízdě dne 23. 6. 2014 postupoval v souladu s právními předpisy upravujícími výkon taxislužby; žalobci není známo, jak jedna z cestujících, která seděla na sedadle spolujezdce, přišla na částku 529 Kč, avšak než stihl cestujícím sdělit požadovanou částku, jej tato cestující předběhla a vyřkla částku 530 Kč a cestující sedící za spolujezdcem částku zaplatila; je tedy jasné, že pakliže cestující ve své výpovědi uvádějí, že je jim známo, jak vypadá taxametr, a navíc jedna z nich seděla na místě spolujezdce, tak na taxametr musely dobře vidět a nemohla na něm být zobrazena jiná částka než 374 Kč, která odpovídá záznamu o přepravě, který předal žalobce následně kontrolním pracovníkům; na druhou stranu žalobce ve správním řízení nepopíral, že za cestu obdržel částku 530 Kč, ovšem s tím, že tuto částku nepožadoval, na taxametr nebyla zobrazena, ale měl za to, že se jedná o spropitné, což není v pražské taxislužbě výjimečné, obzvláště za situace, kdy cestující předstírají zahraniční turisty. Podle žalobce rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 s.ř., žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi jeho námitkami, čímž byl krácen na svých právech, bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů. Žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že po cestujících požadoval částku 529 Kč, přičemž namítal, že ve vozidle byl při jízdě řádně zapnutý taxametr a řádně vytisknut, doplněn a uchován záznam o přepravě ve smyslu zákona č. 111/1994 Sb. Žalobce rovněž uvedl, že ve správním řízení od počátku navrhoval doplnit dokazování znaleckým zkoumáním taxametru, zda je možné, aby na něm byla zobrazena jiná částka, než byla následně vytištěna na záznamu o přepravě, a to zejména v souvislosti s tvrzením svědkyně C., že na taxametr viděla, že byl během jízdy zapnutý a údaje byly čitelné a viditelné; v podstatě následně se vyjádřily obdobně i další dvě svědkyně, tj. že na taxametr viděly částku 529 Kč. Žalobce namítal, že pokud by nesprávně obsluhoval taxametr, nemohl by vytisknout záznam o přepravě na částku 374 Kč; znalec měl prověřit, zda by mohl být taxametr ve vozidle žalobce nějak upravován, aby umožňoval měnit zobrazenou částku a tisknutou částku. Žalobce poukázal na to, že bezprostředně po vystoupení cestujících proběhla kontrola pracovníky žalovaného, tedy neměl by ani teoretickou možnost do taxametru jakkoli zasáhnout za účelem změny částky na zobrazovači a následnému tisku. Dodal, že tisk probíhá automaticky po ukončení jízdy taxi, a opakovaně podotkl, že svědkyně tvrdily, že tuto částku viděly na taxametr. Žalobce dle svého tvrzení řádně obsluhoval taxametr dle zákona č. 111/1994 Sb. (došlo k tisku záznamu o přepravě), což mu nesmí být kladeno k tíži, a k dokladu o zaplacení je nutno přihlížet jako k relevantnímu podkladu pro rozhodnutí správního orgánu, obzvláště za situace, kdy se řidič taxislužby nachází ve vozidle sám. Správní orgány dle žalobce nedůvodně dávají

přednost svědecké výpovědi svých údajných zaměstnanců, správní řízení pak ztrácí na významu, když není přihlíženo k tvrzením a důkazům účastníků řízení. Žalobce dále označil za nepodloženou domněnku správního orgánu, který uvedl, že argumentace, že částku 529 Kč, resp. 530 Kč považoval žalobce za spropitné, je více než problematické, protože spropitné se zpravidla zaokrouhluje na vyšší celou částku. Žalobce dále uváděl tvrzení ohledně řádného fungování taxametry a toho, že na něm byla zobrazena jen částka 374 Kč. Podle žalobce správní orgány vychází výlučně z tvrzení cestujících, které částečně učinily v rámci svých výpovědí, ale především přejímají jejich tvrzení obsažená v listinách, které společně sepisovaly; takový postup je v rozporu se zákonem a nelze jím nahradit chybějící prokazované skutečnosti tvrzené správním orgánem.

3. Žalobce rovněž dodal, že neměl možnost být přítomen výsledku svědkyň, které byly vyslechnuty 23. 6. 2014 a předvolány tak, aby se jich žalobce nemohl zúčastnit, a následně zjistil, že všechny tři seděly v místnosti, kde se konal výslech současně; toto se evidentně projevilo do jejich následného výsledku, který obsahoval naprosto totožné údaje včetně toho, jak si pamatují registrační značku vozidla, model, barvu; následně byly sice výsledky opakovány, ovšem bez výsledku svědkyně C., která se na druhý výslech zřejmě bez omluvy nedostavila. Žalobce namítl, že se správní orgány k výpovědi svědkyně C. i přes shora konstatované procesní pochybení přiklání a tato výpověď je podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí; takový postup je v rozporu se zákonem. Žalobce doplnil, že její výslech měl být opakovaně proveden a pokud tak nebylo učiněno, jedná se o pochybení na straně správních orgánů. Následně žalobce rozporoval svědecké výpovědi svědkyň S. a M., jakož i hodnocení správního orgánu; podle žalobce svědecké výpovědi těchto svědkyň nejsou věrohodnější než výpověď žalobce. Správní orgán prvního stupně měl dle názoru žalobce správní řízení zastavit, a to zejména s ohledem na to, že v případě žalobce nebylo dosud ze strany správních orgánů v oblasti taxislužby projednáváno žádné jeho pochybení. Žalobce rovněž namítl, že dvě svědkyně si po šesti měsících nepamatovaly vzhled řidiče, ovšem údajnou cenu jízdného ano (i když svědkyně M. si taktéž nebyla výši jízdného jistá). Žalobci není jasné a z dokazování to nevyplývá, z jakého důvodu cestující nežádaly řidiče taxislužby o záznam o přepravě, ačkoli by se dle žalobce jednalo o významný podklad pro rozhodnutí. Žalobce rovněž namítl, že ze spisového materiálu nevyplývá, jakým způsobem došlo k porovnání či vyúčtování částky, kterou měly pracovníkovi žalovaného vrátit, dále částky, kterou na jízdu od žalovaného obdržely; svědkyně ve výpovědích uvádějí, že k předávání částek dochází bez jakéhokoliv dokladu; tato skutečnost je důležitá z hlediska prověření věrohodnosti svědků, zejména když žalobce zpochybňuje jejich tvrzení ohledně výše účtované ceny. Podle žalobce zaměstnanci jsou ve smyslu pracovněprávních předpisů povinni zaměstnavateli řádně doložit svěřené finanční prostředky; popř. pokud cestovné v daném případě hradí cestující z vlastních zdrojů, pak vždy následuje vypořádání částky se zaměstnavatelem; toto nebylo ve správním řízení prokázáno, tedy věrohodnost svědkyň je dle žalobce značně zpochybněna. Žalobce dále uvedl, že cestující (figuranti) mají dle správních orgánů při kontrolní jízdě postavení osoby přizvané – žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že řidič službu prodává kontrolnímu orgánu. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že dle § 20 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, nebyli svědci zbaveni povinnosti mlčenlivosti před výsledkem, neboť kontrolujícího nebo přizvanou osobu může povinnosti mlčenlivosti zprostit ten, v jehož zájmu tuto povinnost kontrolující nebo přizvaná osoba má, anebo ve veřejném zájmu nadřízená osoba kontrolujícího. Podle

žalobce správní orgány porušily § 3 s.ř. a nezjistily všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Žalobce v neposlední řadě namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který byl následně žalovaným potvrzen, nesplňuje podmínky § 68 s.ř., především neobsahuje žádné údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, o tom, zda jsou zaměstnanci žalovaného, že byl vydán žalobcem záznam o přepravě; skutek není popsán ve výroku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným. Žalobce rovněž brojil proti nedostatečnému odůvodnění výše uložené pokuty 5.000 Kč, ale především proti uložení sankce – zákazu činnosti na 6 měsíců, který se vztahuje i na poskytování příležitostné osobní silniční dopravy dle § 2 odst. 10 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb. Tímto se správní orgány dle žalobce vůbec nezabývaly, pouze uvedly obecná konstatování. Žalobce, ačkoliv nesouhlasí s tím, že by na jeho straně došlo k pochybení, trval na tom, že sankce především zákazu činnosti je nepřiměřeně a neodůvodněně přísná. Žalobce spatřoval nezákonnost uložené sankce také v tom, že nebyl v rámci správního řízení vyzván k doložení dokladů o jeho osobních a majetkových poměrech ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 9/2008-133. Žalobce rovněž vznášel námitky proti uložení zákazu činnosti řidiči taxislužby, což je dle jeho názoru diskriminační a protiústavní. Závěrem poukázal na skutečnost, že dosud nebyl správními orgány potrestán za porušení právních předpisů v souvislosti s výkonem taxislužby, brojil proti (dle jeho závěru neodůvodněnému) uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení a navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, popř. moderaci uložené sankce ve smyslu § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“).

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Co se týče žalobcovy námitky o tom, že postupoval v souladu s právními předpisy a že rozhodnutí správních orgánů vycházejí z nedostatečně zjištěného stavu věci, žalovaný uvedl, že uvedená námitka je vyvrácena oznámeními o poskytnuté přepravě, která byla sepsána cestujícími, pracovníky žalovaného, ihned po ukončení předmětné jízdy, a která byla následně zdokumentována v protokolech o výpovědi svědků. Podle zápisu uvedeného v oznámení o provedené jízdě, sepsaného svědkyněmi ihned po ukončení jízdy, následně potvrzeného svědeckou výpovědí, je dle žalovaného jednoznačně prokázáno, že na taxametu byla po ukončení přepravy zřetelně vidět částka 529 Kč a tuto částku rovněž řidič po ukončení jízdy požadoval; žalovanému je z jeho činnosti a spolupráce s „figuranty“ známo, že, pokud by řidič požadoval částku 374 Kč, jak tvrdí, zcela jistě by placená částka byla zaokrouhlena na částku 380 Kč, max. 400 Kč; v žádném případě by tato částka nebyla navýšena z částky 374 Kč na částku 530 Kč. Žalovaný dle svého tvrzení nemá důvod zpochybňovat výpověď cestujících; cestující jako svědkyně neměly a nemají jakýkoli zájem na průběhu a výsledku řízení, protože jejich činnost spočívá pouze v provádění kontrolních jízd; pokud jde o důkazní hodnotu oznámení o poskytnuté přepravě a následně sepsaného protokolu o ústním jednání, odkázal žalovaný na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 104/2005-81 a č.j. 9 As 31/2007-87. Žalovaný dodal, že z žaloby není možné vyčíst, s jakými námitkami se žalovaný nevypořádal, ale zastává názor, že žalobce nebyl postupem žalovaného krácen na svých právech. Žalovaný dále uvedl, že neignoruje a neignoroval tvrzení žalobce, že na taxametu byla po ukončení přepravy částka 374 Kč, ale tato informace je vyvrácena třemi oznámeními o provedené jízdě, sepsanými svědkyněmi ihned po ukončení jízdy, následně potvrzenými i svědeckou výpovědí zapsanou v protokolu o ústním jednání,

kde dvě ze tří cestujících shodně uvedly, že na displeji taxametru byla při ukončení přepravy viditelná částka 529 Kč, kterou po nich řidič požadoval, a byla mu zaplacená částka 530 Kč. Podle žalovaného se nejedná o pouhé tvrzení cestujících proti tvrzení žalobce, ale o tvrzení řidiče proti dvěma důkazům provedeným svědeckou výpovědí; na rozdíl od řidiče, který může v řízení uvádět nepravdivá tvrzení, jsou svědci vázáni povinností vypovídat pravdivě a nic nezamlčet – na rozdíl od řidiče, který se nepravdivými výpověďmi může teoreticky toliko zbavit hrozící sankce, svědci by si nepravdivou výpověď naopak hrozbu sankce nebo trestního stíhání přivodili; postup žalovaného byl v souladu s § 50 odst. 4 s.ř.

5. Ohledně námitky žalobce o záznamu o poskytnuté přepravě žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 135/2009-97; podle žalovaného tisk záznamu o přepravě ještě neprokazuje, že taxametr zobrazoval během jízdy správné údaje o jízdě, které se na záznam o přepravě vytiskly. Dalším důkazem potvrzujícím výpověď cestujících je protokol č. C/20140623/1/Ry, který byl pořízen pověřeným kontrolním pracovníkem v souladu s právními předpisy, a je proto nadán presumpcí správnosti; žalovaný proto záznamům v něm uvedeným přisuzuje a priori pravdivost, pokud by nebyl prokázán opak, což se v tomto případě nestalo. Podle žalovaného pravdivost protokolu spočívá v tom, že odvolací správní orgán nepochybuje, že kontrolní pracovník do protokolu zapsal, co slyšel přímo od cestujících; protokol č. C/20140623/1/Ry je tedy v tomto případě nepřímým důkazem; přímým důkazem však jsou provedené svědecké výpovědi, ve kterých dvě ze tří cestujících potvrdily tu skutečnost, že na displeji taxametru byla při ukončení přepravy viditelná částka 529 Kč, kterou žalobce po cestujících i požadoval. Žalovaný dodal, že všechny důkazy a podklady byly pořízeny v souladu s právními předpisy, jsou ve vzájemném souladu a nejsou mezi nimi rozpory; poskytují tak jasný a nepochybný přehled o stavu věci a žalovaný dal přednost dvěma přímým a dvěma nepřímým důkazům před jediným, o který žalobce opírá svoji obhajobu, resp. žalobu. Uvedl, že podle zápisu uvedeného v oznámení o provedené jízdě, sepsaném svědkyněmi ihned po ukončení jízdy a následně potvrzeném i svědeckou výpovědí zapsanou v protokolu o ústním jednání, je prokázáno, že na taxametr byla zřetelně vidět částka 529 Kč a tuto částku rovněž řidič požadoval po ukončení jízdy; žalovaný nepochybuje o tom, že pokud svědkyně tuto částku uvádějí ve všech písemnostech, které se věci týkají, jsou natolik gramotné, aby od sebe odlišily číslice 374 a 529; tuto skutečnost není třeba ověřovat prostřednictvím soudního znalce. Ohledně námitky týkající se výsledku svědkyň žalovaný oponoval, že pochybení správního orgánu prvního stupně bylo v plném rozsahu napraveno v novém řízení, které bylo provedeno v souladu s právními předpisy; správní orgán při shromažďování podkladů pro rozhodnutí postupoval v souladu s § 50 až 52 s.ř., kdy na základě získaných podkladů nepovažoval výsledek třetí svědkyně za takový, který by do hodnocení věci mohl vnést nové poznatky, jež by mohly ovlivnit zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 s.ř. Co se týče části žaloby, kde je poukazováno na to, že svědkyně S. neví, jak vypadá taxametr, a nepamatuje si, jak vypadal řidič, žalovaný uvedl, že podstatou činnosti těchto pracovníků je provádění kontrolních jízd, nikoliv znalost jednotlivých typů taxametrů; vyvozovat tak z toho neprokázání manipulace s taxametrem a v této souvislosti tvrdit, že výroky svědkyně jsou nevěrohodné, vychází jen z přání žalobce, bez ohledu na zdokumentované důkazy. Ohledně rozporované výpovědi svědkyně M. žalovaný odvětil, že poukazované chyby jsou v podstatě věci irelevantní, protože podstatou věci je skutečnost, že byly jako cestující poškozeny na

ceně jízdného; to, že se svědkyně ve své výpovědi v podrobnostech odkazují na oznámení o poskytnuté přepravě, není podle žalovaného nezákonností; je přirozenou vlastností člověka některé věci v paměti uchovat a některé časem vypustit; na základě tohoto procesu je pak zcela přirozené, že se svědek odvolá na záznam, v tomto případě oznámení o poskytnuté přepravě, který byl zpracován ihned po ukončení jízdy, a údaje v něm uvedené jsou bezprostřední; to, že jsou pracovníci žalovaného (figuranti) za svoji práci odměňováni, je obsahem jejich pracovní smlouvy a s ohledem na náplň práce není pro ně vůbec rozhodné, zda provedená kontrola povede k zahájení řízení pro správní delikt nebo přestupek, nebo nikoliv. Podle žalovaného účtování částek zaplacených za provedené kontrolní jízdy, předávání finančních prostředků a jejich dokumentace je vnitřní záležitostí žalovaného a v této souvislosti zpochybňování věrohodnosti svědkyň žalobcem nemá vztah k žalované věci. Žalovaný závěrem se stručným odůvodněním odmítl námitky žalobce ohledně nedostatečného naplnění náležitostí § 68 s.ř. v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odůvodnění výše sankce, jakož i odůvodnění povinnosti uhradit náklady správního řízení.

6. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: 3x oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 23. 6. 2014 (podepsané N. M., H. C. a A. S.), fotografie vozidla taxislužby registrační značky X a stvrzenky z tohoto vozidla č. 02873 ze dne 23. 6. 2014, protokol o cenové kontrole č. C/20140623/1/Ry ze dne 30. 6. 2014, protokol o výsledku obviněného z přestupku ze dne 11. 8. 2014, 3x předvolání svědkyň k ústnímu jednání v přestupkové věci ze dne 18. 8. 2014, předvolání žalobce k seznámení se spisovým materiálem ze dne 18. 8. 2014, 3x protokol o výpovědi svědka ze dne 29. 8. 2014, protokol o výsledku obviněného z přestupku ze dne 29. 8. 2014, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 9. 2014 č.j. MC18 18213/2014 ŽO, odvolání žalobce ze dne 29. 9. 2014, rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014 sp. zn. S-MHMP 1423488/2014 ODA-TAX, 2x protokol o výpovědi svědka ze dne 10. 12. 2014, protokol o seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí ze dne 10. 12. 2014, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 12. 2014 č.j. MC18 18213/2014 ŽO, odvolání žalobce ze dne 7. 1. 2015, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 1. 2015 č.j. MC181194/2015 ŽO o opravě zřejmých nesprávností, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2015 sp. zn. S-MHMP 89182/2015 ODA-TAX, č.j. MHMP 143328/2015.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 23. 6. 2014 proběhla přeprava třech kontrolních pracovníků žalovaného vozidlem taxislužby registrační značky X, jehož řidičem byl žalobce. Trasa přepravy vedla z Jungmannova náměstí (stanoviště taxi), přes Perlovou, Mariánské náměstí, Kaprovu, 17. listopadu, Čechův most, nábřeží Edvarda Beneše, Argentinskou a Tupolevovu k Aquaparku Letňany. Mezi žalobcem a kontrolními pracovníky (jakož i správními orgány) je sporné, jakou částku žalobce požadoval za tuto službu. Podle kopie stvrzenky č. 02873 obsažené ve správním spise jízda probíhala dne 23. 6. 2014 v čase od 15:08 hod. do 15:29 hod. s jednorázovou nástupní sazbou 40 Kč, cenou 28 Kč/km, cenou (za čekání) 360 Kč/h, délkou trasy 11,5 km; celkové jízdné

dle této stvrzenky činilo 374 Kč. Podle třech oznámení o poskytnuté přepravě z téhož dne na taxametr byla zobrazena částka 529 Kč, v oznámení podepsaném N. M. pak bylo navíc uvedeno, že řidič požadoval 529 Kč. Podle protokolu o cenové kontrole ze dne 30. 6. 2014 celková ujetá vzdálenost činila 12 km; celková doba jízdy činila 14 min, z toho celková doba čekání činila 2 min; maximální cena jízdného dle protokolu o cenové kontrole činila 388 Kč, řidič požadoval 529 Kč, zaplacen bylo 530 Kč; řidič předložil záznam o přepravě č. 2873 na částku 374 Kč. Při výsledku dne 11. 8. 2014 žalobce připustil, že při předmětné jízdě byl řidičem vozidla taxislužby, potvrdil správnost uvedené trasy jízdy i její vzdálenost, a dále uvedl: „*Finanční částku pronesla spolujezdkyně vedle mě a platila její kolegyně, jak došlo k částce 529 Kč, nevím, dva taxametry v automobilu nemám. Dle účtenky je jasné, že účtovaná částka je 374 Kč, technicky není možné, aby účtovanou částku upravil směrem dolů. Dále chci uvést, že kontrolní pracovnice si o doklad neřekly a následně mě obvinily, že jsem je okradl o 141 Kč, což považuji za nehorázné. Tímto žádám MČ o odborný posudek taxametrů, zda je možné částku na taxametrů ponížít, zároveň žádám o zjištění, jak došlo k finanční částce 529 Kč.*“

9. Tři pracovníci žalovaného (svědkyně) byly předvolány k ústnímu jednání na den 29. 8. 2014 v 8.00 hod., 8.15 hod. a 8.30 hod., kdy měl proběhnout (a skutečně proběhl) jejich výslech. Výslech svědkyně C. skončil dne 29. 8. 2014 v 8.18 hodin, výslech svědkyně M. skončil téhož dne v 8.31 hodin a výslech svědkyně S. skončil téhož dne v 8.37 hodin. Žalobce byl předvolán k seznámení se spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí na den 29. 8. 2014 v 8.45 hod. Z protokolu o výsledku obviněného z přestupku ze dne 29. 8. 2014 vyplývá, že žalobce po seznámení se spisovým materiálem ke třem svědkyním měl otázku, zda vědí, jak vypadá taxametr. Svědkyně společně odpověděly, že vědí, jak vypadá taxametr. Žalobce se dále dotázal, jak je možné, že na taxametr byla finanční částka 374 Kč. Svědkyně odpověděly, že jak je již uvedeno ve výpovědi, byla vidět na taxametrů částka 529 Kč. Žalobce k tomu uvedl: „Účtoval jsem částku za poskytnutou přepravu 374 Kč, kolik mi bylo zaplacen jako spropitné, není vaší věcí. Žádnou finanční částku jsem nestihl uvést, jelikož spolujezdkyně vyřkla částku 530 Kč a kolegyně za spolujezdcem ji zaplatila.“ Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 9. 2014 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, sankce zákazu výkonu činnosti řidiče spočívající v zákazu přepravy osob vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby dle § 2 odst. 9 a 10 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb. v délce 6 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí a dále povinnost uhradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupků ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, kde mimo jiné namítal, že správní orgán prvního stupně jej neinformoval o nařízení ústního jednání; otázky, které jim položil, položil jen proto, že na uvedený den dostal předvolání, dostavil se dřív a všechny tři zaměstnankyně byly společně v kanceláři správního orgánu prvního stupně již po výsledku tímto orgánem. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 10. 2014 zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 9. 2014 a věc mu vrátil k novému projednání. Správní orgán prvního stupně podle žalovaného neumožnil žalobci klást svědkům otázky, čímž porušil § 51 odst. 2 ve spojení s § 49 s.ř., jakož i základní zásady činnosti správních orgánů dle § 4 odst. 3 a § 4 odst. 4 s.ř.

10. Před správním orgánem prvního stupně se dne 10. 12. 2014 konalo ústní jednání, na němž byl proveden výslech svědkyň S. a M. Svědkyně A. S. k dotazům správního

orgánu prvního stupně na trasu přepravy, typ, barvu, popř. registrační značku vozidla a čas přepravy odkázala na vyplněný formulář – oznámení o poskytnuté přepravě. K dotazu, jakým způsobem kontroluje čas přepravy, odpověděla, že má mobil; stejným způsobem kontrolovala čas i při této jízdě. K dotazům správního orgánu prvního stupně dále uvedla, že ve vozidle byl taxametr, byl zapnutý, po ukončení jízdy na něm byla částka 529 Kč, řidič si o tuto částku (tj. 529 Kč) řekl, přičemž mu cestující zaplatily 530 Kč; kontrolní pracovnice nepožádaly řidiče o vydání dokladu o zaplacení jízdného. Svědkyně dále potvrdila, že oznámení o poskytnuté přepravě sepsala ona a že veškeré skutečnosti v něm zaznamenané potvrzuje jako pravdivé. Této svědkyni dále kladl otázky žalobce (Ř = řidič taxislužby, žalobce; S = svědkyně): „Ř: Kolik jízd jste tento den provedly? S: Jednu. Ř: Kolik vozidel bylo v místě nastoupení? S: Jedno. Ř: Kdy jste si zapsala SPZ? S: Před jízdou. Ř: Podle jaké značky, zepředu, nebo zezadu? S: Přední značky. Ř: Takže jste nastupovaly zepředu? S: Ano. Ř: Jakým způsobem si vybíráte vozidla, která budete kontrolovat? S: Namátkou. Ř: Kolik lidí provádělo kontrolní jízdu? S: Tři. Ř: Kdo vám určuje, kam pojedete? S: Magistrát. Ř: Takže ke kontrole vás nabádá kdo? S: Magistrát. Ř: Pamatujete si, jak vypadal řidič? S: Nepamatuji. Ř: Kde byl ve vozidle umístěn taxametr? S: Byl umístěn u volantu. Ř: Můžete popsat taxametr? S: Displej. Ř: Řidič předložil tři taxametry s otázkou, který taxametr byl ve vozidle v době přepravy. Ukázal typ: MPT 3, MPT 2, TJM 03. S: Žádný, na taxametru ve vozidle byla velká červená čísla. Ř: Proč jste nepožadovaly stvrzenku? Stvrzenku nepožadují. Ř: V předchozím výsledku jste uvedla, že jste seděla za řidičem, viděla jste na taxametr a zda byl taxametr zapnutý? S: Ano, na taxametr jsem viděla a byl zapnutý. Ř: Bylo vám řečeno před jízdou, kolik jízda bude stát? S: Ne. Ř: Kdo vám dává peníze na jízdu, kdy peníze dostáváte? S: Magistrát, před jízdou, bez dokladu. Ř: Při placení jste byly ve vozidle všechny? S: Ano, všechny. Ř: Takže žádný doklad o převzetí peněz z magistrátu nedostáváte? S: Ne. Ř: Když vám zbyde nějaká částka, dokládáte to magistrátu? S: Ne. Ř: Jak informujete pracovníka magistrátu o tom, kam a kdy přijedete? S: SMS. Ř: Nahlížela jste do spisu před jednáním? S: Ne. Ř: Znáte se s někým z magistrátu z odboru dopravy? S: Neznám. Ř: Jste zaměstnanec magistrátu? S: V době jízdy jsem byla brigádník. Ř: Od jaké doby? S: Od cca dubna. Ř: Kolik jste udělala jízd? S: Maximálně 15. Ř: Když jste zahajovaly jízdu, byly jste domluvené s městskou policií, že bude provádět videozáznam? S: Ne.“

11. Při výsledku svědkyně N. M. téhož dne tato svědkyně odpovídala na otázky správního orgánu prvního stupně podobně jako svědkyně S. (vzpomněla si, že trasa cesty byla z Mariánského náměstí do Letňan, odkázala na oznámení o poskytnuté přepravě, nevzpomněla si na typ, barvu, SPZ vozidla, čas přepravy byl odpoledne cca ve 14.00 hodin, čas přepravy kontroluje podle telefonu, což učinila i při této jízdě, ve vozidle byl taxametr, byl viditelný a zapnutý, po ukončení jízdy na něm byla částka necelých 600 Kč, řidič si řekl o částku, která byla na taxametru, svědkyně zaplatily řidiči částku, která byla na taxametru, svědkyně nepožádaly řidiče o vydání dokladu o zaplacení jízdného, předložená listina je jí sepsané oznámení o poskytnuté přepravě, přičemž potvrdila skutečnosti zaznamenané v něm jako pravdivé na 100 %), přičemž dále jí kladl otázky žalobce: „Kolik jízd jste ten den uskutečnily? S: Jednu jízdu. Ř: Jaký byl počet vozidel na stanovišti? S: To si již nepamatuji. Ř: Kdy jste si opsaly SPZ? S: Při nástupu si pamatuji tři čísla SPZ a následně si dopíši celou SPZ po kontrole. Ř: V tomto případě to bylo jak? S: Při nástupu si pamatuji tři čísla SPZ, typ a barvu vozidla a následně zbytek SPZ, sdělí poté telefonicky pracovník magistrátu. Ř: Jakým způsobem si vybíráte vozidlo k přepravě? S: Náhodně. Ř: Ty číslice si pamatujete z přední části vozidla nebo ze zadní? S:

Ze zadní části vozidla. Ř: Kde jste ve vozidle seděla? S: Za řidičem. Ř: Kolik pracovníků z magistrátu provádělo kontrolní jízdu? S: Tři. Ř: Jízdu si určujete sami? S: Záleží na situaci, náhodně. Ř: Cílovou destinaci určuje kdo? S: Magistrát. Ř: Pamatujete si cestu a to, kudy jsme jeli? S: Cesta je uvedena v protokolu, trasa byla od Mariánského náměstí do Letňan. Ř: Kdo vás navádí ke kontrolním jízdám? S: Magistrát. Ř: Pamatujete si, jak vypadal řidič? S: Nepamatuji. Ř: Víte, kde byl umístěn taxametr? S: Ve výšce očí, nad palubní deskou. Ř: Byl dobře viditelný? S: Ano. Ř: Pamatujete si podobu, ukážu Vám tři typy taxametru, který z nich byl umístěn ve vozidle? S: Žádný. Ř: Požadovaly jste stvrzenku a proč? S: Nepožadovaly, ze zákona tuto povinnost nemáme. Ř: Bylo Vám řečeno před jízdou, kolik bude cesta stát? S: Nebylo. Ř: Kdo vám dává peníze na jízdu? S: Zaměstnanci magistrátu. Ř: Kdy? S: Před jízdou. Ř: Podepisujete doklad o převzetí částky? S: Ne. Ř: Při placení částky kdo byl ve vozidle? S: Všichni. Ř: Jízdu platil kdo? S: Myslím, že slečna vpředu. Ř: Když ukončíte jízdu, následně podepisujete doklad o předání zbývajících částky na magistrátu? S: Následně odevzdávám peníze na magistrátu. Ř: Po ukončení jízdy a vrácení částky magistrátu vám magistrát vystaví doklad? S: Nikoliv. Ř: Jak informujete kontrolního pracovníka o průběhu jízdy a kam jedete? S: SMS zprávou, ihned po započetí jízdy. Ř: Nablížela jste před tímto jednáním do spisu? S: Ne. Ř: Znáte se s někým z magistrátu osobně nebo ze soukromého života? S: Ne. Ř: V době kontroly jste byla zaměstnanec, nebo brigádník magistrátu? S: Brigádník. Ř: Jak dlouho děláte brigádu? S: Tři roky. Ř: Kolik jste udělala jízd? S: Cca 8 za měsíc.“

12. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 10. 12. 2014 vyplývá, že žalobce byl ve smyslu § 36 odst. 3 s.ř. seznámen s podklady rozhodnutí a uvedl k nim, že žádá výslech dalšího svědka, H. C. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 16. 12. 2014 č.j. MC18 18213/2014 ŽO, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb. spočívajícím v poškození cestujícího na ceně jízdného, kterého se dopustil dne 23. 6. 2014 v době od 15.00 do 15.14 hod. tím, že jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Superb, státní poznávací značky X, barvy žluté, označeného jako vozidlo taxi, převezl zákazníky z Prahy 1 ulice Národní, naproti kavárně Adria přes ulice Mariánské náměstí, Kaprova, Černý Most (následně opraveno rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 1. 2015 č.j. MC18 1194/2015 ŽO na Čechův most), Argentinská do místa v Praze 9 – Letňanech ulici Tupolevova u Letňany Lagoon Aquacentrum, a po kontrolních pracovnících Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend, požadoval zaplacení finanční částky dle taxametru 529 Kč místo částky 388 Kč, a tím jízdné předražil o 141 Kč. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a sankce zákazu výkonu činnosti řidiče spočívající v zákazu přepravy osob vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby dle § 2 odst. 9 a 10 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb. v délce 6 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. K odvolání žalobce žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 29. 1. 2015 sp. zn. S-MHMP 89182/2015 ODA-TAX, č.j. MHMP 143328/2015, jímž bylo žalobcovo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
13. Podle § 23 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb. ve znění účinném ke dni 23. 6. 2014 přestupku se dopustí ten, kdo jako řidič taxislužby poškodí cestujícího na ceně jízdného. V § 23 odst. 2 téhož zákona ve znění účinném v rozhodném období bylo stanoveno: „Za přestupek podle odstavce 1 písm. a) až e) lze uložit pokutu do 5 000 Kč a za

přestupek podle odstavce 1 písm. f) až i) pokutu do 10 000 Kč; zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku lze uložit za přestupek podle odstavce 1 písm. b), d), h) a i).“

14. Žalobce směřoval své námitky zejména co do zjištěného skutkového stavu a v souvislosti s tím namítal i procesní pochybení správního orgánu prvního stupně.
15. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně provedl dne 29. 8. 2014 výslech tří svědkyň (všech tří cestujících při předmětné jízdě vozidlem taxislužby ze dne 23. 6. 2014). O tomto výsledku však nebyl vyrozuměn žalobce, který byl toliko pozván na seznámení s podklady rozhodnutí, ovšem na pozdější čas (8.45 hodin), než kdy probíhal výslech tří svědkyň.
16. V nálezů Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004 sp. zn. II. ÚS 788/02 (č. 38/2004 Sb. ÚS) je uvedeno: *„Konečně i pojem správní trestání, jímž je v nauce označován podobor správního práva, do něhož spadá i přestupkové právo, ospravedlňuje závěr, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestním. Je-li řízení o přestupku stěžovatele řízením o oprávněnosti trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, požívá stěžovatel i dalších minimálních práv: mimo jiné práva mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby, práva obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, práva, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují, a práva vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [viz čl. 6 odst. 3 písm. b), c) a d) Úmluvy]. Efektivní uplatnění všech těchto práv samozřejmě předpokládá, že obviněnému budou vytvořeny podmínky pro to, aby projednání trestního obvinění mohl být přítomen. Z tohoto důvodu také čl. 38 odst. 2 Listiny prohlašuje právo každého, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, za právo základní požívající ústavněprávní ochrany.“*
17. Tím, že žalobce nebyl (vinou správního orgánu prvního stupně) přítomen výsledku tří svědkyň při ústním jednání dne 29. 8. 2014, došlo ze strany správního orgánu prvního stupně k porušení shora uvedených zásad vyplývajících z čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (zejména pak z čl. 6 odst. 3 písm. d/ Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), když žalobce neměl možnost vyslýchat svědky proti sobě ani být přítomen výsledku těchto svědkyň prováděnému správním orgánem prvního stupně, přičemž tato vada nebyla zhojena ani tím, že žalobce mohl položit na samotném závěru ústního jednání, jehož se již zúčastnil, otázky současně všem třem přítomným svědkyním (tyto navíc měly být vyslýhány zvlášť). S ohledem na nezákonnost tohoto postupu správního orgánu prvního stupně tak poté, co rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 9. 2014 bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 10. 2014, podle závěru soudu nelze než považovat důkaz výsledkem těchto tří svědkyň ze dne 29. 8. 2014 za nepoužitelný v dalším řízení.
18. V dalším řízení byl dne 10. 12. 2014 opakován výslech svědkyň A. S. a N. M., přičemž žalobce se již tohoto výsledku účastnil. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 16. 12. 2014 na s. 3-4 mimo jiné uvedl: *„Správní orgán má za dostatečně prokázané ze dvou svědeckých výpovědí ze dne 10. 12. 2014 a z oznámení o poskytnuté přepravě ze 23. 6. 2014, že figurantky nasedly do motorového vozidla..., že žádaly poskytnout přepravu formou taxislužby.... Shodně uvedly na formuláři v oznámení o poskytnuté přepravě ze 23. 6. 2014, že taxametr byl během jízdy zapnutý, že údaje na něm byly čitelné a viditelné a že zaplatily částku 529 Kč, o kterou si řidič řekl a která byla*

uvedena na taxametu. Z výše uvedeného důvodu netrval správní orgán na provedení další svědecké výpovědi H. C.... Správní orgán zastává názor, že opakovanou výpovědí H. C. by nedošlo k takovému zásahu do výpovědi svědků, kterým by došlo ke změně, která by vedla ke zjištění jiného stavu věci, svědkyně H. C. již v samotném oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 23. 6. 2014 uvedla totožně to, co uvedla N. M. a A. S. v oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 23. 6. 2014 a dne 10. 12. 2014 ve své svědecké výpovědi.“ Tyto závěry byly potvrzeny i žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 1. 2015.

19. Soud předně uvádí, že nemůže souhlasit s formulací správního orgánu prvního stupně „...opakovanou výpovědí H. C. by nedošlo k takovému zásahu do výpovědi svědků, kterým by došlo ke změně, která by vedla ke zjištění jiného stavu věci...“. Z této formulace totiž implicitně vyplývá závěr, že správní orgán prvního stupně přihlížel k výpovědi H. C. provedené před správním orgánem prvního stupně dne 29. 8. 2014. Tato svědecká výpověď je však ze shora uvedených důvodů nepoužitelná.
20. Soud dále dospěl k závěru, že správní orgány pochybily, jestliže neprovedly žalobcem požadovaný důkaz svědeckou výpovědí H. C. Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004 č.j. 6 A 126/2002-27, publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS), trestání za správní delikty (tedy i přestupky) musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Obviněný z přestupku, tedy i žalobce, tak má mimo jiné právo dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výsledků svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě.
21. Lze odkázat na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006 č.j. 4 As 2/2005-62, publ. pod č. 847/2006 Sb. NSS: „Je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výsledků svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Výpověď svědka, již obviněný z přestupku navrhl k důkazu na svou obhajobu, nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést, jen s poukazem na její účelovost pro přátelský vztah obviněného ke svědkovi. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu výsledkem takového svědka je porušením práva na spravedlivý proces...“
22. Tyto závěry jsou do značné míry použitelné i v posuzovaném případě, byť v dané věci nedošlo k odmítnutí provedení výsledku svědkyně C. s poukazem na její účelovost pro vztah mezi svědkyní a žalobcem, nýbrž pro nadbytečnost. Soud uvádí, že i v oblasti správního trestání je povinností správních orgánů prokázat v případě rozhodnutí o vině a sankci obviněnému spáchání jemu vytýkaného jednání mimo rozumnou pochybnost. Svědkyně C. byla jedním ze tří svědků přítomných tvrzenému protiprávnímu jednání žalobce. Bylo povinností správních orgánů uskutečnit výslech této svědkyně, během něhož by žalobce měl možnost řádně vyslýchat tuto svědkyni. Povinnost správních orgánů uskutečnit výslech svědkyně C. byla tím spíš zřetelnější za situace, kdy se žalobce aktivně hájil a na svoji obranu předložil v podstatě jediný myslitelný důkaz, jež předložit mohl a který svědčil ve prospěch žalobce a do určité míry nasvědčoval jeho

závěru o tom, jaká částka mohla být zobrazena na taxametu po ukončení jízdy, a kdy navíc žalobce provedení této svědecké výpovědi dne 10. 12. 2014 sám výslovně požadoval. Bylo tak povinností správních orgánů pokračovat v dokazování, aby případná vina žalobce byla prokázána mimo rozumnou pochybnost.

23. Soud nikterak nezpochybňuje závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2010 č.j. 2 Afs 135/2009-97, na který odkázal žalovaný a podle něhož stvrzenka nic nevypovídá o tom, kolik řidič taxislužby skutečně účtoval po skončení jízdy. Projednávaná věc je však skutkově odlišná od případu, jehož se týká odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu. V daném případě totiž ze dvou řádně provedených svědeckých výpovědí vyplývá, že na taxametu po ukončení jízdy byla zobrazena částka 529 Kč, kdežto podle předložené stvrzenky cena předmětné jízdy činila 374 Kč. Nyní posuzovaná věc se pak navíc ještě liší od případu projednávaného v odkazovaném rozsudku v tom ohledu, že v posuzovaném případě žalobce předložil vytištěnou stvrzenku pracovníkovi žalovaného ihned po ukončení jízdy, resp. během prováděné cenové kontroly (viz protokol o cenové kontrole ze dne 30. 6. 2014 č. C/20140623/1/Ry), kdežto v případě řešeném v odkazovaném rozsudku tak řidič taxislužby učinil až v průběhu správního řízení, a to několik měsíců po jemu vytýkaném protiprávním jednání. V žalovaném odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 135/2009-97 je pak mimo jiné uvedeno: „*Naopak stěžovatel nikterak nevysvětlil, proč předmětnou stvrzenku (představující jádro jeho argumentace v rovině skutkové) předložil jako důkaz až několik měsíců po provedené kontrole. Stvrzenka z taxametu by skutečně mohla prokazovat, že částka za jízdu byla požadována ve výši tvrzené stěžovatelem; její předložení ihned po provedené jízdě by bylo nanejvýš logické, a to i s přihlédnutím k tomu, že v té době ještě bylo možné vytisknout z taxametu i její kopii.*“ Soud se s těmito závěry ztotožňuje a podotýká, že žalobce předložil stvrzenku pracovníkovi žalovaného ihned po provedené jízdě, její význam tak má z hlediska dokazování nezanedbatelnou hodnotu.
24. Žalobce v průběhu správního řízení (při ústním jednání ze dne 11. 8. 2014) požádal „o odborný posudek z taxametu, zda je možné částku na taxametu ponížít, zároveň žádám o zjištění, jak došlo k finanční částce 529 Kč“. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 16. 12. 2014 k tomuto důkaznímu návrhu uvedl, že se jím „*nezabýval z důvodu, že předmětem řízení není, zda lze manipulovat s finanční částkou, ale předmětem řízení je zjištění, zda byl spáchán přestupek na úseku dopravy a přestupek na úseku silničního hospodářství dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích spočívající v poškození cestujícího na ceně jízdného.*“ Soud k tomu uvádí, že teoretický závěr odborníka (příp. znalce), z něhož by bylo zřejmé, že částka uvedená na žalobcem předložené stvrzence (374 Kč) se nemůže lišit od částky zobrazené na taxametu po ukončení jízdy, by významně zpochybňoval věrohodnost provedených svědeckých výpovědí, podle nichž na taxametu na konci předmětné jízdy byla zobrazena částka 529 Kč. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017 č.j. 8 As 68/2016-88: „*V tomto směru lze poukázat například na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, čj. 5 As 29/2009-48, podle něhož '[n]ení na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na*

doplnění dokazování....“ Žalobcem navrhovaný důkaz měl své opodstatnění a mohl vést ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 s.ř.

25. Tím, že správní orgány neprovedly ani navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí H. C., ani žalobcem požadovaný důkaz, z něhož by bylo zřejmé, zda lze částku na taxamtru před vytištěním stvrzenky snížit, se dle závěru soudu dopustily pochybení. Skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, tak vyžaduje zásadní doplnění.
26. Co se týče žalovaným odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005 č.j. 2 Afs 104/2005-81, publ. pod č. 1083/2007 Sb. NSS, podle něhož *„rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby“*, soud se s tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ztotožňuje, avšak i zde je skutková situace poněkud odlišná, neboť v posuzovaném případě (na rozdíl od případu, jehož se týká rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 104/2005-81) žalobce bezprostředně po skončení jízdy předložil pracovníkovi žalovaného provádějícímu cenovou kontrolu záznam o poskytnuté přepravě (stvrzenku); v daném případě správní orgány navíc neprovedly důkaz svědeckou výpovědí jedné ze tří kontrolních pracovníků žalovaného, které se účastnily předmětné jízdy. Obdobné závěry zdejší soud zaujímá i k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008 č.j. 9 As 31/2007-87, na nějž poukazoval žalovaný a kde se situace rovněž podstatně lišila od projednávané věci zejména tím, že řidič taxislužby kontrolním pracovníkem (ani na výzvu) nepředložil účtenku (stvrzenku).
27. V dalším řízení je třeba provést žalobcem navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí H. C. (o konání tohoto ústního jednání musí být žalobce pochopitelně řádně a včas vyrozuměn tak, aby měl možnost se jej zúčastnit a svědkyni vyslechnout), jakož i důkaz znaleckým posudkem, příp. odborným posouzením skutečností od jiného správního orgánu (srov. § 56 s.ř.), z něhož bude seznatelné, zda lze manipulovat taxametrem takovým způsobem, aby po ukončení jízdy byla vytištěna stvrzenka na nižší částku, než která byla zobrazena na taxamtru. Tyto nově provedené důkazy pak žalovaný v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů ve smyslu § 50 odst. 4 s.ř. znovu zhodnotí spolu s důkazy již dříve provedenými a vydá nové rozhodnutí ve věci tak, aby byly naplněny základní zásady činnosti správních orgánů, zejména pak zásada dle § 3 s.ř.
28. Soud dále uvádí, že ke zrušení napadeného rozhodnutí jej vedla další okolnost. Zákonná ustanovení, na jejichž základě byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, za což mu byla uložena pokuta a zákaz činnosti (tj. § 23 odst. 1 písm. i/ a § 23 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb.), byla s účinností od 1. 7. 2017 zrušena, a to zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
29. Soud odkazuje na závěr obsažený v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č.j. 5 As 104/2013-46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS: *„Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého*

bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“

30. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v tomto usnesení rovněž uvedl: *„Je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že i hmotněprávní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nenabrazoval svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou modorce), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem se závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na správním orgánem správně zjištěný (či soudem doplněný) skutkový stav. Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek.“*
31. Z citovaného vyplývá, že soud je povinen ke změně právní úpravy přihlídnout i bez žalobní námítky. Povinnost soudu přihlídnout k této skutečnosti tak představuje výjimku ze zásady vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak je zakotvena v § 75 odst. 1 s.ř.s.
32. V důvodové zprávě k zákonu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (tento zákon je účinný od 1. 7. 2017), je uvedeno: *„Skutková podstata upravená v § 23 odst. 1 písm. i) (zákona č. 200/1990 Sb., pozn. Městského soudu v Praze) se týká porušování cenových předpisů, které je postižitelné podle zákona o cenách, a proto se skutková podstata vypouští bez náhrady.“*
33. V dalším řízení žalovaný v případě, že shledá, že se žalobce dopustil daného skutku, posoudí, zda je toto jednání postižitelné podle později účinného zákona (např. dle § 16 odst. 1 písm. a/ či b/ zákona č. 526/1990 Sb., o cenách), a pokud dojde k závěru, že ano, a rozhodne se uložit sankci, tuto uloží s ohledem na zásadu stanovenou v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (či v § 112 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb.). Soud podotýká, že žalobci již nebude možné uložit sankci zákazu činnosti, neboť podle § 47 odst. 2 věty první zákona č. 250/2016 Sb. zákaz činnosti lze uložit jen tehdy, je-li to stanoveno zákonem, a nejvýše na dobu tam stanovenou. V § 16 zákona č. 526/1990 Sb. pak není stanoveno, že za přestupek dle tohoto ustanovení lze uložit zákaz činnosti.
34. S ohledem na skutečnost, že za jednání vytýkané žalobci v době rozhodování soudu již nelze uložit přinejmenším sankci zákazu činnosti, soud i z tohoto důvodu žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s.
35. Soud se dále alespoň stručně vyjádří k dalším žalobním námitkám.
36. Ohledně námítky, že správní orgány především přejímají tvrzení svědkyň obsažená v listinách, které společně sepisovaly, soud uvádí, že v dalším řízení dne 10. 12. 2014 byly dvě ze tří svědkyň řádně vyslechnuty, přičemž při výsledcích potvrdily správnost údajů uvedených v oznámeních o poskytnuté přepravě; žalobce pak měl možnost tyto dvě svědkyně vyslýchat, čehož také využil. Žalovaný z těchto dvou svědeckých výpovědí zcela v souladu se zákonem (srov. § 51 odst. 1 ve spojení s § 55 s.ř.) vycházel

(nehledě na shora uvedené pochybení spočívající v nedostatečném rozsahu, v němž byl zjištěn skutkový stav). Tato námitka je proto nedůvodná.

37. Pokud jde o námitky směřující proti obsahu svědeckých výpovědí svědkyň S. a M. (např. že si jedna svědkyně nepamatovala podobu řidiče či to, který typ taxametru byl umístěn ve vozidle, popř. že jedna ze svědkyň nesprávně uvedla, že trasa cesty vedla z Mariánského náměstí nebo se v průběhu času dopustila rozporných výpovědí v tom, zda seděla za řidičem, nebo za spolujezdcem), tyto drobné nedostatky dle závěru soudu samy o sobě nemají vliv na zákonnost či věrohodnost svědeckých výpovědí (tím však není vyloučeno, že tyto nedostatky mohou sehrát jistou roli v hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí, zjistí-li žalovaný v dalším řízení jiné okolnosti zpochybňující věrohodnost těchto svědeckých výpovědí; samy o sobě však za současných skutkových zjištění tyto nedostatky ke zpochybnění věrohodnosti těchto svědeckých výpovědí nepostačují). Je přirozené, že člověk po čase (v daném případě mezi předmětnou jízdou ze dne 23. 6. 2014 a výsledkem svědkyň ze dne 10. 12. 2014 uběhl téměř půlrok) určité (zejména pak méně podstatné) skutečnosti postupně vypouští z paměti. Podstatné je však především to, jaká částka byla zobrazena na taxametu a zejména jakou částku žalobce po cestujících požadoval. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
38. Co se týče obecného tvrzení žalovaného o věrohodnosti svědkyň, kterou přirovnával k věrohodnosti svědeckých výpovědí strážníků městské policie, soud s tímto tvrzením nesouhlasí (když není zcela zřejmé, zda svědkyně mají, či nemají zájem na výsledku řízení, neboť žalobcem otevřené otázky jejich odměňování a vyúčtování finančních částek určených na jednotlivé kontrolní jízdy nebyly zcela uspokojivě vysvětleny). Pokud jde o související námitku žalobce týkající se nepříliš jasného (a písemně nezdokumentovaného) vyúčtování částky svěřené kontrolním pracovním (určené na platbu za kontrolní jízdu vozidlem taxislužby), soud připouští, že tato otázka obecně může mít do značné míry vliv na věrohodnost svědeckých výpovědí takových osob (neboť tyto mohou být motivovány tvrdit, že řidiči taxislužby dostávali zaplacenou vyšší částku, než jaká odpovídá skutečnosti, aby tuto částku nemusely kontrolnímu orgánu vrátet), v posuzovaném případě však tato otázka je dle závěru soudu bezpředmětná, neboť řidič sám připustil (v průběhu správního řízení i v žalobě), že dostal zaplacenou částku ve výši 530 Kč, což je mezi žalobcem a žalovaným (jakož i dvěma vyslechnutými svědkyněmi) nesporné; spor je pouze o to, jakou částku požadoval po cestujících. Tato námitka je proto nedůvodná.
39. Žalobce dále brojil proti tomu, že kontrolní pracovnice nebyly zproštěny mlčenlivosti ve smyslu § 20 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu. Soud v této souvislosti uvádí, že tato povinnost se pochopitelně nevztahuje na informace, které kontrolní pracovnice sdělí správním orgánům (zde správnímu orgánu prvního stupně a žalovanému), jestliže tyto jsou potřebné pro výkon jejich působnosti (zde vedení správního řízení o přestupku). To vyplývá jak ze samotného smyslu a účelu zákona č. 255/2012 Sb., tak i z jeho § 25 odst. 3 věty první, podle níž kontrolní orgán na požádání sdělí výsledky kontrol jinému kontrolnímu orgánu nebo orgánu veřejné moci, jestliže jsou potřebné pro výkon jeho působnosti. I tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
40. Pokud jde o žalobcem namítané nedostatky výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (konkrétně tvrzenou absenci údajů o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba), soud ani tento žalobní bod neshledal opodstatněným. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného

jasně vyplývá, která fyzická osoba se přestupku měla dopustit, přičemž je zde specifikováno datum a čas spáchání, místo spáchání (resp. trasa, kudy vozidlo jelo), jakož i podrobné údaje o vozidle taxislužby, v němž mělo dojít ke spáchání přestupku. Povinnost uvést ve výroku rozhodnutí o vině a sankci za přestupek údaje o cestujících ze zákona nevyplývá. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného je tak dle závěru soudu dostatečně jasně specifikován, aby žalobci vytýkané jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (tím však není dotčen shora nastíněný závěr soudu o nedostatečných skutkových zjištěních provedených správními orgány). Tato žalobní námitka tudíž není důvodná.

41. Co se týče dalších žalobcových námitek a návrhů (údajné nedostatečné odůvodnění výše uložené sankce i nedostatečné odůvodnění uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení, návrh na moderaci uložené sankce, tvrzená protiústavnost institutu zákazu činnosti pro řidiče taxislužby), těmito se soud s ohledem na zrušující výrok svého rozsudku (jakož i na skutečnost, že žalobci v dalším řízení i v případě závěru o naplnění skutkové podstaty některého z přestupků dle § 16 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb. zjevně nebude moci být uložena sankce zákazu činnosti) nezabýval pro jejich bezpředmětnost.
42. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.), jakož i pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Soud o věci samé rozhodl bez jednání, neboť jednak je to v souladu s § 76 odst. 1 s.ř.s., jednak žalovaný k výzvě soudu v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyslovil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání (srov. § 51 odst. 1 větu druhou s.ř.s.) a žalobce s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil.
43. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby a z návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4.000 Kč a náklady na právní zastoupení žalobce výši 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Právní zástupkyně žalobce není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s.ř.s. *a contrario*. Náklady řízení tedy celkem činí částku ve výši 10.800 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně